

- mai sobru și adesea la unison pentru a puncta elegia solistului
- se manifestă cu precădere în extreme, în sonorități acute sau în nuanțe blânde. Amatorii de melodie vor merge pe drumul lor și nu vor poposi asupra acestei compoziții, însă cei care apreciază piese ce dezvăluie o poveste ca recompensă pentru o ascultare atentă vor gusta acest recital dramatic, cu accentele sale modale, în mod fățiș transilvăne.

Semper idem

pentru saxofon soprano și alto, cu orchestră (17')

Opera cea mai recentă, prezentată în formă de sonată - această formă fiind, de altfel, îndrăgită de compozitor - se înscrie în continuitatea elementelor de limbaj exploatate și explorate până în acel moment. Solistului - înarmat cu două saxofoane și cu vocea sa, ceea ce nu e puțin lucru - îi răspunde o orchestră care ezită între accente repetate, acompaniament de coarde, ecouri de alamă, reluările *leader*-ului, totul precipitându-se într-un labirint care pare *semper idem*. Tensiunile oprimate conținute de partitură sunt ghidate de bagheta lui Cristian Brâncuși. Neliniștea și rupturile discursului, cărora le fac ecou bătăile timpanelor, cufundă ascultătorul atent în explorarea unei lumi fără ieșire, mereu la fel, așa cum subliniază și forma ABA. În timpul cadenței, vocea saxofonistului (12'20) încearcă să se separe de instrumentul său; orchestra își reia tirul sacadat, impunându-i tăcerea.

Daniel Kientzy

Laudae

pentru saxofon piano, cvartet de coarde și pian (8'30)

În broșura explicativă, Cornel Țăranu indică cele trei singularități care disting această compoziție față de celelalte piese din programul conținând, în total, patru lucrări: pedale sonore de corzi tipice muzicii populare românești (mai puțin tema); scriitură fără măsuri; structură parțial aleatorie; și bitematism. Piesa îi permite lui Daniel Kientzy să-și pună în valoare virtuozitatea, căci discursul - deopotrivă translucid (un

motiv asemănător ghidează piesa aproape în totalitate) și deformat (prin repetitivitatea sa, motivul taie discursul și îl îndepărtează de orice linearitate) - este susținut de timbrul său, care se menține pe întreg registrul. Piesa *Laudae* câștigă, așadar, dacă este ascultată la finalul acestei monografii, așa cum și sugerează discul, căci propune o sinteză a artei compozitorului, eliberată de *pathos*-ul narativ care făcea să vibreze precedentele compoziții. Mai puțin concertantă decât celelalte piese, ea propune un duel între un saxofon, pe de o parte, și, pe de altă parte, un cvartet de coarde și un pian. Rezultatul nu este lipsit nici de energie, nici de virulență, grație baghetei mănuite de Carmen Cârneli, mai ales că durata relativ scurtă a piesei și triplul contrast între accente, sunete prelungite de coarde și avânturi solistice îmbogățesc interesul acestor curioase laude.

Concluzie

Chiar dacă va deranja urechile puriste, acest disc ne răsplătește, încă o dată, curiozitatea. Nu, creațiile pentru saxofon nu se rezumă la zbierete de porci înjunghiați, cum am citit pe ici și pe colo. Trebuie recunoscută specificitatea acestei muzici, precum și forța unui muzician atât de pasionat de a-și înnoi și scutura repertoriul cum este Daniel Kientzy. În fiecare dintre piesele sale - care aduc împreună patru saxofoane diferite - sunt de apreciat tehnicile instrumentistului, suflul parcă infinit uneori, precizia furibundă și rigoarea împotriva vulgarităților, în toate registrele. Aceste calități sunt subliniate prin ansambluri mereu compacte în pofida numeroaselor *break*-uri, iar întreaga interpretare beneficiază de un sunet precis fără a fi sec. Încă o descoperire frumoasă pentru melomanii curioși.

Cornel Țăranu

Bertrand FERRIER, *La musique des autres*

(articol publicat în 29 ianuarie 2018 pe site-ul oficial <http://www.bertrandferrier.fr/?p=12473>)

Traducere din franceză: **Roxana OLTEANU**

Remember

D. D. BOTEZ,

10 martie 1904-10 martie 2018; 114 ani de la naștere și 30 de ani la dispariție.

D. D. BOTEZ este un artist care și-a dăruit tot ceea ce avea mai bun coralelor României, sutelor de studenți instruiți, pentru ca sufletul românesc să dăinuie.

La aniversări, și nu numai, apele se readună și amintirea lui revine cu aceeași măsură cu care el și-a dedicat viața acestei activități.

A ținut în mână buchetul de aghiasmă cu care a sfințit cântecul românesc din care putem toți sorbi acum mai mult.

Ales să conducă instituția profesională cea mai prestigioasă a țării, corul Filarmonicii George Enescu, a continuat cu egală ardoare pelerinajele lui în toată țara făcute cu simțirea firească să unească tot ce îi era mai aproape de inimă, într-o CORALĂ ROMANEASCĂ ATOTCUPRINZATOARE.

Nu i-au lipsit exemplele în cultura română. Nu poate fi ceva mai aproape de sufletul omului decât melodia cântată de el însuși. Nu cred să fie ceva mai apropiat de sufletul românesc decât cântecul, corala. Iată, acestui lucru și-a dăruit inima Maestrul Dumitru Botez.

O inimă caldă înseamnă deasemeni și spiritul, trupul, gândirea, acțiunea. S-a înscris în ideea de continuitate preluată de la spritele înaintașilor. Pentru ca fructele acestui arbore bogat să fie o hrană sănătoasă pentru toți cei din grădina noastră, rădăcinile trebuiau să fie bine împământenate în ograda neamului. Și el le-a avut.

Respectul valorilor nu este numai o chestiune de educație ci și capacitatea de a le fi egal, de a le înțelege. Și le-a înțeles, fapt care l-a incitat să le continue și să le transmită altora, la rândul său.